

Αναφορές του Ν. Θεοτόκη για την ανατροφή των παιδιών και για την αρετή (Αλέξανδρος Χριστοδούλου, Θεολόγος)

/ [Πεμπτούσια](#)

[Προηγούμενη δημοσίευση: <http://bit.ly/2hCVF4m>]

Σ' ένα από τα κηρύγματα αναφέρεται στην ευθύνη των γονέων για την ανατροφή των παιδιών:

«Εκείνα οπού παιδιόθεν συνηθίσομεν, εκείνα θέλομεν και εκείνα εξακολουθούμεν εις όλην την επίλοιπόν μας ζωήν. Φανερόν είναι λοιπόν πως όλη η σωτηρία και όλη η απώλεια του ανθρώπου από την παιδικήν του ηλικίαν κρέμεται. Δυστυχείς λοιπόν είμεσθεν ημείς οι άνθρωποι. Από μίαν τέτοιαν ηλικίαν, εις την οποίαν δεν έχομεν, ούτε συλλογιστι-κόν τέλειον ούτε διακριτικόν ορθόν, να κρέμεται και η σωτη-ρία μας, και ο αφανισμός μας;

Εκείνοι οπού μας αναθρέφουσιν, εκείνοι μας διορίζουσι τα ήθη, εκείνοι οπού έχουσι γνώσιν και διακριτικόν μας οδηγούν ή εις το καλόν ή εις το κακόν. Όθεν εις εκείνους αφήσετέ με να στρέψω τον λόγον εις εσάς, ω πατέρες, εις εσάς, ω μητέ-ρες και όσοι άλλοι ελάβετε επιστασίαν από τον Θεόν να αναθρέφετε παιδιά· εσείς πρέπει και με τον λόγον και με το έργον και με το καλόν παράδειγμα να αναθρέφετε τα τέκνα σας· επειδή από λόγου σας κρέμεται και η απώλεια η εδική τους, και η σωτηρία τους...».

Σε άλλη ομιλία του αναφέρεται στην αξία της αρετής:

«Η αρετή, αδελφοί μου, έχει την πρώτην αυτής αρχήν από του Θεού. Η ουσία της υπερουσίου θεότητος εστίν η πηγή εξ ης βλαστάνει η αρετή. Η αγάπη, η δικαιοσύνη, η χρηστότης, η μακροθυμία, το έλεος και πάσα άλλη αρετή καρποφορήματα εισί της δημιουργικής φύσεως. Διά τούτο, όταν ο άνθρωπος εργάζεται της αρετής τα κατορθώματα, τότε αληθώς γίνεται εικών ζώσα και ομοία τω Θεώ, καθώς υπ' αυτού επλάσθη. Έχει ο άνθρωπος το κατ' εικόνα Θεού; αυτεξούσιος ο Θεός; αυτεξούσιος και ο άνθρωπος. Προνοητικός ο Θεός; προνοητικός και ο άνθρωπος. Νους και λόγος και πνεύμα ο Θεός; Νουν και λόγον και πνεύμα έχει και ο άνθρωπος. Κατά τούτο ο άνθρωπος εστίν εικών του Θεού, εάν δε κατασταθή φιλόστοργος, δίκαιος, αγαθός, μακρόθυμος, ελεήμων, εάν, λέγω, κατορθώση ταύτας τας αρετάς, τότε εστίν εικών ουχί νεκρά και ανομοία, αλλά ζώσα και ομοία τω Θεώ, τότε γίνεται ο άνθρωπος κατά χάριν Θεός, εγώ είπα, Θεοί έστε και υιοί του Υψίστου πάντες».

Να πως μιλάει ο Νικηφόρος Θεοτόκης για τον Ιησού στο κήρυγμά του «περί λόγου»:

«Ιησού μου γλυκύτατε, αμφιβολία δεν είναι πως ο λόγος σου, ο λόγος εκείνος, τον οποίον εσύ edίδαξες, και εκείνος, τον οποίον ημείς οι αμαρτωλοί κηρύττομεν, είναι αλήθεια. Και επειδή και η αρετή είναι αλήθεια, η μία αλήθεια μάς στερεώ-νει εις την άλλην αλήθειαν. Ο λόγος σου είναι φως, και επει-δή και η αρετή είναι φως, το ένα φως μας κάνει να θέλωμεν πάντοτε το άλλο φως. Ο λόγος σου είναι άρτος,

οπού στηρί-ζει την ψυχήν μας. Ο λόγος σου είναι οίνος οπού ευφραίνει τον καρδίαν μας. Ο λόγος σου και εσύ, ω υιέ, και λόγε, πολλήν έχετε την ομοιότητα. Γεννηθείς εσύ, έδειξες την οδόν της σωτηρίας. Προφερόμενος ο λόγος σου στερεώνει εις κάθε αρετήν και χαρίζει τον μακαριότητα».